

Mál nr. 154/2004

M, eigandi hross og Vátryggingafélagið X v/bifreiðarinnar B

Umferðaróhapp er ekið var á hross á Norðurlandsvegi Akrahreppi þann 25.01. 2003.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 20.08. 2004, ásamt fylgiskjölum merktum 1 – 7 þ. á m. skýrsla lögreglu..
2. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 07.09. 2004.
3. Bréf eiganda B sem var farþegi í bifreiðinni.
4. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 284/2004.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa.

M var að reka 16 hross í umrætt sinn, eitt þeirra varð fyrir bifreiðinni. Hann telur að rekja megi óhappið til þess hvernig bifreiðinni var ekið en ekki til þess hvernig staðið var að hrossarekstrinum.

Ökumaður bifreiðarinnar var á leiðinni frá Akureyri til Sauðárkróks. Lögreglan getur þess að hann hafi sagt fátt á vettvangi og ”tjáði sig ekkert um ákeyrsluna né reksturinn”. Viðkomandi er erlendur aðili. Ísing var á vegi þegar óhappið varð. Lögreglan hefur eftir M að hann hafi verið á heimleið með 16 hross í rekstri. Bifreiðin hafi lent á ”síðasta hrossinu í rekstrinum” sbr. nánar skýrslu lögreglu.

Eigandi bifreiðarinnar, sem var farþegi í bifreiðinni, lætur þess getið í yfirlýsingu m.a. að hálka hafi verið á veginum. Bifreiðinni hafi verið ekið eftir veginum undir Blönduhlíð og þá hafi komið á ”móti okkur hrossahópur, bílstjórinn hægði vel á og er við nálguðumst hópinn voru öll hrossin nema tvö hægra megin á veginum, hin tvö voru vinstra megin, annað á veginum, laust en hitt utan vegar og var reiðmaður á því...Bílstjórinn færði því bílinn vinstra meira vinstra megin á veginn og er við nálguðumst það hross sem var enn vinstra megin stökk það í skyndi fyrir bílinn og lenti á vinstra honri hans.” Hann kveðst vekja athygli á því að um rekstur hafi verið að ræða og að enginn, hvorki bifreið né reiðmaður hafi farið fyrir hópnum. Bifreiðin hafi ekki verið á mikilli ferð. Hann telur að eigandi hrossins eigi að bæta það tjón sem varð á bifreiðinni.

Vátryggingafélagið telur að eigandi hrossanna beri ábyrgð á þessu óhappi þar sem hann hafi ekki staðið nægjanlega vel að rekstri 16 hrossa eftir þjóðvegi þar sem leyfður er 90 km hámarkshraði. Þegar óhappið átti sér stað mun hafa verið hálka og samkvæmt skýrslu lögreglu ”voru merki þess að hrossið sem varð fyrir bifreiðinni hafi skriplað á hálum veginum.”

Álit.

Í 2. mgr. 78. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 er þess getið að heimilt er að reka búfé á vegi, en fylgja skulu rekstrinum nægilega margir gæslumenn. Ef vænta má umferðar ökutækja um veginn skal einn gæslumaður ætíð fara fyrir.

Er óhappið varð var M einn við rekstur hrossahópsins. Ekkert er haft eftir ökumanni bifreiðarinnar í máli þessu en eigandi hennar, sem var farþegi í bifreiðinni, lýsir atvikum m.a. á þann veg að hvorki bíll né reiðmaður hafi farið fyrir hópnum,

bifreiðinni hafi ekki verið ekið á mikilli ferð enda hafi ökumaður hennar hægt á ferð hennar er hann varð var við hrossin.

Fyrirliggjandi gögn gefa takmarkaðar upplýsingar um aðstæður á vettvangi og aksturslag ökumanns bifreiðarinnar, en ljóst er að ökumaðurinn sá til ferða hópsins, hann virðist hafa hægt á ferð bifreiðarinnar en skyndilega mun eitt hross hafa stokkið fyrir bifreiðina. E.t.v. hefði ökumaður bifreiðarinnar átt að hægja betur á ferð sinni og jafnvel stöðva.

Athygli vekur að M var einn á ferð við rekstur 16 hrossa í hálfu við þjóðveg þar sem hámarkshraði er heimilaður 90 km/klst. Nefndin telur að M hafi ekki sýnt fram á að nægjanlegar aðgæslu hafi verið gætt við reksturinn. Að óbreyttu verður að telja óvarlegt að einn reiðmaður annist rekstur 16 hrossa við þær aðstæður sem fyrir hendi voru.

Með hliðsjón af fyrirliggjandi gögnum telur nefndin að M hafi ekki sýnt fram á að hann hafi gætt nægjanlegrar aðgæslu við rekstur hrossanna. Með vísan til 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga, fellur bótarréttur M niður.

Niðurstaða.

Bótarréttur eiganda hrossins fellur niður með vísan til 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga.

Reykjavík 21. september 2004

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.